

VI EVFOLYAM. M megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt	Az előfizetés pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. ára küldendő.	Pest, május 26. 1872. 22 szám.	CYULIÖKNEK É: előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 0kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Czenkné históriája

vagy
a menyből jött levél.
Küldte Ludas Matyinak Gáber angyal.
(Vége.)

Hát Czenkné megszelidüle
E nyájas beszédére
Magdolnának, és lassanként
Kezde enyhülni vére;
A midőn kis idő múlva
Szent Pál is ott teremvén,
A dolog majd rosra fordult
Melytől igen féltem én.
Mert demonstrálgatni kezdett
Apostóli módjával,
Figyelemre hozta Czenknét
Ékesen szólásával.
De meg is keményen beszélt:
— A mit Galátiába
Irtam, ugymond, irva marad,
Nem beszélek hijába.
Ahhoz tarsd hát magad Czenkné,
Onnan megtanulhatod
Az utat, mely ide vezet
Világosan láthatod.

Erre Czenkné, nem ugyan az
Előbbeni módjával.
De még is tüzesen felel
Asszonyi pathoszával.
Igy szólal meg: „jó apostol,
Ez igaz hogyan lehet?
Holott, amint mondják, ama
Főtolvaj is bemehet,
De magad is, ki főgyilkos,
Mig nem apostolkodtál.
Farizeus, hívüldöző,
És Antikrisztus voltál,
Még is csak bementél? tehát
Taníts meg e titokra,
Majd ugy osztán nem fakadok
Ellenetek szitokra.
Lám orvosokká is ugy tett
A jó atya titeket,
Hogy gyógyítsátok szerető
Kézze a betegeket.
De ne rémítsétek mindjárt
Halál rettentésivel,
És ne ejtsétek kétségbe
A pokolnak tűzivel!
— Az, hallod-e, monda szent Pál,
Rám s a tolvajra nézve

Különös nagy kegyelem volt,
 Kegyelemmel tétevez.
 De a Jézus ily malaszttal
 Nem mindenekhez járul,
 És himet nem lehet varrni
 Erről a két példárul.
 Különben csudálatosak
 Az istennek utai.
 A zörgetőknek megnyílnak
 Sokszor a meny kapui.
 „Most értem már, jó apostól!
 — Mond Czenkné, — nem jól tettem,
 Hogy én is nem egyenesen
 A menyajtón zörgettem.
 De helyre hozom libámat,
 A kegyelem székihez
 Folyamodom, és kiáltok
 Jézusom füleihez.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

S im százezer angyalokkal
 A seregeknek ura
 Körülvéve, nagy lépéssel
 Sietett a kapura.
 De amint a kérő lélek
 Igen nagyon zörgetett,
 Szent Péter megessett rajta,
 S hozzá ilyen szókat tett:
 — Asszonyom öszetöri már
 Azt a keskeny kis kaput,
 Azon ilyen nagy podgyászszal
 Ugyan ide be nem jut;
 Az olyan bagázsianak
 Amott a jó széles út,
 Mert hisz itt kifeszítené
 Ezt a keskeny kis kaput.
 „Istenem, beh sok akadály,
 — Monda Czenkné, nem viszem
 Bünös podgyászom oda be,
 Én bemegyek, azt hiszem,
 Egy megtérő bünösnek is
 Nem lehet elvesznie,
 Jézusom meg nem tagadtam,
 Jó szent Péter! érti-e?
 Jóllehet hogy tévelyegtem,
 Egészen el nem veszttem,
 Fogom az idvesség szarvát,
 S többé el sem ereszttem.“
 E szókra szent ujaival
 Belülről a taszító-
 Zárt elhárítván, ajtót nyit
 Maga a szabadító;
 A szelid és alázatos
 Jézus áldó jobbájával

Fölemelvén a fetregőt
 Éleszti ily szavával:
 — Nem vesztél el hát leányom,
 S nem tagadsz meg engemet?
 Pedig éltedben megvetéd
 Atyai kegyelmemet.
 Én téged kecsegtettelek
 Szerelmemnek ölébe,
 De te jobb szeretéll élni
 A bünök fertelmébe! —
 „Oh uram! tudom, és azért
 Nagy bennem a fájdalom,
 De tudom, hogy bővebb nálad
 A kegyelem s irgalom.
 Uram, ne rám tekints, hanem
 Te szent áldozatodra,
 Eltörölvén bűneimet
 Méltóztass váltságodra!“
 Hát mit tettél te leányom,
 Hogy arra méltó volnál?
 A mit én tettem éretted,
 Te mégis elhajeltál.
 Im most is minden juhomat
 Sziute elhagyám érted,
 Felkereslek, pedig te azt
 Éltedben sohse kérted.
 „Oh jó Pásztor, tudom, méltó
 Nem vagyok váltságodra.
 De eltévedt bárányodat
 Kérlek vedd fel válladra.
 Embernek fia, kiontád
 Az emberért véredet,
 Ne vess el engem is gyarló
 Tévelygő testvéredet.
 Lám a tékozló fiunak
 Az atya megengedett,
 Hadd dicsőítsen lelkem ily
 Kegyelemért tégedet!“
 És idvezítőnk menyei
 Kegyelemmel tekintett
 E repedezett nádszálra,
 S szent csendességet intett.
 S így szólt: „Figyelmezzen ég s föld,
 Örüljön e szavamra,
 Én ez eltévedt báránykát
 Fölveszem a vállamra.
 Mint emberfia kiontám
 Az emberért véretem,
 Nem vetem el hát e gyarló,
 Tévelygő testvéretem.
 Mint a tékozló fiunak
 Az atya megengedett,
 Im örökre befogadlak
 Én leányom tégedet.“
 És ime maga vezeté
 Szent jobbáján egészen be,

Melyre nagy álmélkodás lett,
S még nagyobb öröm menybe. —

* * *

Igy hát csak esik itt ujság
Minden nap, a mint látod,
De azért már nem ír többet
Megdicsőült barátod.

A „Pesti Napló“ vidéki tudósításai.

a) A jobboldali jelöltekről.

Piripóty május 25. 1872.

Tegnap valóságos diadalünnepünk volt. Szép tiszta verőfényes nap, az égen még csak egy komor felleg sem mutatkozott, tudván hogy a mai napon a déli vonattal méltóztatik körülke érkezni magy. kir. miniszteri tiszteletbeli fogalmazó Hajlongi Habakuk ő nagyságának, kinek becses személyére igazán büszke lehet Piripóty, lévén ő nagysága e községnek magas szülöttje.

A vasuti indóháznál már hajnali szünetkor ezer meg ezer főből álló ünnepi ruhába öltözött néptömeg várakozott ő nagyságára, feszült figyelemmel lesve azon nagyszerű pillanatra, midőn szeretett képviselőjelöltünk magyar kir. miniszteri fogalmazó ő nagysága magas személyét megláthatja.

A déli barangszó éppen megkondult, a közelgő trüszkölő mozdony egy hesszantartó éles füttyölésével jelzé, hogy hazánk ünnepelt nagy fia már a piripótyi határon van, s két perc múlva szerencsések lehetünk őt színről színre láthatni.

A vonat valahára megérkezett, megállott, és annak első osztályu vagonjából kiszállani méltóztatott m. k. miniszteri tiszt-, fogalmazó Hajlongi Habakuk ő nagysága, egetverő harsány éljerek és üdvkiáltások közepette.

Minden szem csak az ünnepelt felé fordult; kántorunk a vidék legjobb hangu énekese elragadó szónoklattal kiáltá az érkező elébe: „Isten hozott, isten hozott.“

Ő nagysága ezen rendkívüli szivélyes fogadtatást a megindulásnak legmélyebb nemével fogadta, s a roppant óriási tömegre szaporodott választókhöz egy igen remek rövid beszédet méltóztatott tartani, melynek végeztével szünni nem akaró viharos éljerekben tört ki a felkelkesült tömeg.

Ezután nagyságos követjelöltünk a beláthatlan sokaság és számtalan főből álló fényes bandérium előlövaglása mellett, mozsarak durrogása között kísértetett szállására, a „Betekintső“ vendéglőbe, mely ez ünnepi célra száz meg száz háromszinü nemzeti lobogókkal, virágkoszoruk és füzérekkel ékesítetett fel. Itten a lépcsőzetnél 24 egészen fehérbe öltözött szüzeányka, valódi rózsa esővel halmozá el ő nagyságát; a kis szárnyatlan angyalokra ő nagysága leereszkedőleg mosolyogni méltóztatott, többeknek megcsipkedvén kis piros ajakát.

Délután két óraker három ezer terítékre lukullusi duslakoma rendeztetett a zöld galyakkal és mezei virágokkal pazarul feldiszitett nagy táncsteremben, melyen egymást érték a szebbnél szebb üdvköszöntések a jobb- oldal győzelmére s leendő képviselőnk egészségére. Estve nagyszerű fáklyás menetet rendeztetett városunk legelőbb- kelőbb polgársága, a város intelligentiája által mélyen tisztelt képviselő jelöltünk tiszteletére. Ő nagysága kegye- sen megigérni méltóztatott, hogy Piripóty községét királyi várossá fogja tenni, takaréktársulatokat s önnálló bankokat fog felállítani, s a Tiszát, mely ide 7 mértföldre van, egy csatorna által összveköti a helységünk alatt lévő kenderáztatóval, mely sás és gyékény kereskedelmünk- nek roppant lendületet adand, ha képviselőnek megvá- lasztatik.

Megválasztatása a bizonyosnál is bizonyosabb. Éljen m. k. miniszteri tiszteletbeli fogalmazó Hajlongi Habakuk ő nagysága a piripótyi kerület képviselője.

— r — l.

b) A baloldali jelöltekről.

Tegnap czammogott be Kutya bagosra a balogok je- löltje, kenetlen nyikorgó két kerekü taligán, melyet két görhes abrakolatban gebe vonszolt volna a község házá- hoz, habogy egy kátyuban elnem akadt volna a helység, közepén, honnan aztán utóvégre is két ökörnek sikerült kihuzni gebéstül taligástul.

Az országos hírű ó nép! emberét a falu házánál csak a kisbíró és három szál berugott bakter várta, de ezek sem bírnak szavazati joggal. Ezen fényes társaság előtt számolt be a hirneves mokra atyafi választóinak eddigi viselt dolgairól, a két kecskébeni hősies magatartásáról, ámitván és izgatván a tudatlan tömeget, hogy ha ő reá fog szavazni, a váradí püspöki uradalmait köztük fogja felosztani. Erre az ígéretre aztán kapott is egy pár riká- csoló éljent ő alogsága, mit zsebre is dugott nagy mo- hósággal.

Ébédre azonban senki sem marasztotta a nagyír- fut. Emb kocsit nem kapott, végre is kéntelen volt kutya- forsponton gyalogolni a legközelebbi faluig.

Ilyen fiaskót még nem látott a világ. Az ó nép em- bere bukása bizonyos.

r. l.

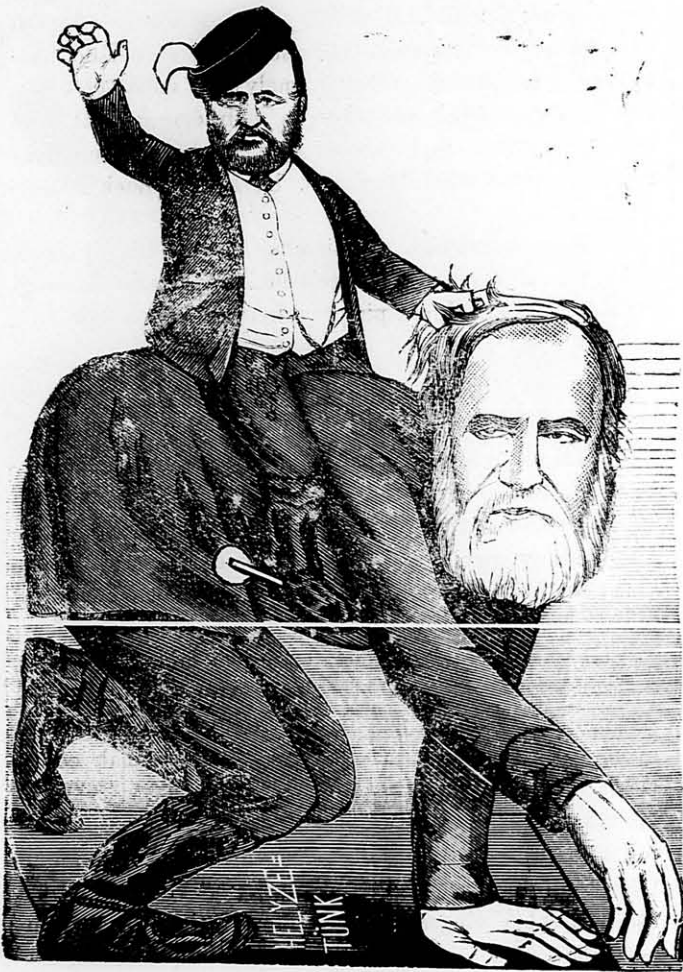
Szegény Borsszem Jankó elesett egyik kedvencz gunyélczettől. Sokat lovagolt addig Madarász József efféle szavain: „tudatás, kötelmeim sat. és ime az végre is cu- riális stilussá lett.

A országgyűlést öszvehívó királyi leirat is így kez- dődik:

Kedvelt hiveink! uralkodó kötelmeinkhez tartozván sat.

Nos Jankó! mit szólsz ehez?

Az a Máriás(i) a melyik egy Lóny

Negyvennyolc a programom
Tuzoktollas a kalapom.
Lovam pedig vén deresem,
Abonyban legjobb kortesem.
Semmi baja, semmi hijja . .
Csak az orrát mindig szijja.,

Mondd meg nekem Biri Bari!
Mégfognak-e választani
Képviselőnek Abonyban ?
„Nekem nagy kilátásom van
Ha jó ujam a majkomba
Egy páj ezjest ide nyomua.“

piczulára devalválta maga magát.

Hiszen ha csak ezres kell, hát

Lónyai sógorom ezt ad:

Ha kevés lesz ötvenezer

Telik ott akár százezer.

• Csak oszt szavazókat keres

• Jó kortesem te vén deres!

„Helyzetünk“ változott

Én is megváltoztam,

Voltam negyvennyolczas

Mokrát is játszottam.

Leszek én ezután

Ha kell, ultramontán. .

Válassz meg Nagy-Abony

Leszek jobboldali . .

Akkor is minisztrál

Nekem Biri Bari.

Egy néptanító megdicsőítése.

(Satyra).

I.

Jó reggelt felkelő nap! — köszöntelek!
Felvidult általad egész belsőtelek;
Oh csak én nem!
Oh én csak siromon remélhetek
Vidám mosolygó kikeletet,
Holott „a has eltöröltetik.“

Husz krajcárra
Viradtam mára!
Mert hát kegyes honatyák! kérem szépen,
Vagyon fiam, lányom és feleségem,
— Azokra is husz-husz krajcár!
A kétségbeeséstől csak egy hajszál! . . .
Mennyire legyek ezért buta:
Ha, mint bolondnak papézn jut a —?

Csak hadd menjen, a mint megírák, —
Belőlem tettek eleven satyrát,
Egy törvénycikkelyel;
Ugy hogy viszontag erre
Difficile est — satyram non scribere!

Megyek, tanítok — jön az iskolaszék . . .
Feleségem tüznél legyen a fazék!
Erős a karod, — könnyen fát vághat, —
Tápláld magadat, meg az árvákat . . .
De jól vigyázz! — tul ne tégy magadon!
Hogy még köpönyegre is maradjon!
„De lássa az uram, — fát nem adnak“
— Lopj a szomszéd kerítéséből magadnak!

II.

Tudósnak kell lennem
Vagy akarom vagy nem!
— Tanítom a históriát, —
Hogyan állt régen a világ;
Nem! — elébb az á—b—áb-ot,
Aztán beszédgyakorlatot;
Szép versekre egyre másra,
Sirva-irva olvasásra;
Földrajz, — ugy a történelem,
Gazdaságtant — kapanyelen!
Tanítom a természetrajzot —
A tengeri hogyan-hajzott —?
Tanítok trillás éneket,
(Harminc fű összenyelveg), . . .
Szóval: tizenhárom félét!
Hajh, kegyes kormány! de félnék
Ha feleségem urának — egy héten át —
Ennyi félét tálalnának! !

Tanítom a mathezist is, —
Tiz meg tiz, meg tiz, meg tiz — tiz — —
Engem érjen bár akármí —
Egy példát nem tudok kicsinálni. —
Ha van például, egy szegény főtásnak
— Ki neki adta magát a tanításnak —
Háromszáz forint bére, —
Mi jut abból naponként
Ebédre s egyébre?!
Legyen, teszem fel, egy fia, egy leánya,
(A többi sovány volt — elvitte a kánya)
De hogy a szám páros szám legyen,
Az anyóssal együtt vannak négyen:
Hogy husz krajcárt kap naponként mindegy e gy,
Eddig a megfejtés még csak megy;
De hogy ebből, háromszor mit egyék —
Legyet-e vagy sionhegyét?
Nem tom megfejtteni!
Mért nem rendeltek
Okosabb embert erre?
Bizták volna miniszterre!
No már a
Megélné itt is, mert
Nagy a tudománya . . .
Bolondra biztak ilyen nagy dolgot —
Hogyan legyen az ország boldog!?
A ruházat? — az csak álom
Azt már csak könnyű kitalálnom. —
Ugy, hogy a nyomorban nyakrafőre
Megy kunyorálni s utóbb nem szégyenel
Mégvastagszik a bőre,
S nem fázik a dőre!

III.

Engem behívtak póttanfolyamra, —
Hogy a mit még nem hallottam, —
Mind a két fülem hallja.
Azonban borbélyt hivatának
S a fejemen vele kopogtatának;
És e szaktudós ugy találta:
Hogy énvelem immár mind hiába! . . .
S mégis a kegyesek, el nem csapának, —
Azt mondák: jó lesznek
Békésben — Csabának . . .
Már most a népet szeretik-e nagyon,
Vagy engem sajnáltak nagyon?!
Hanem hát van itt egy nagy titok,
S ha az eszemen nagyot csavarítok,
Utóbb kitalálom. —
A kegyes mameluk azt teszi fel:
A nép tudatlan, sok száz ezrivel,
No tehát azt immár megtanulja
Hogy a két kezén tiz az ujj!
Tovább ne menjen! — csitt! . . .

Különben nem birunk vele! — csitt! . . .
 Se földön se mennyen!
 Csak a tanterv legyen tudós, felséges,
 Világbolondításra ez elég lesz!
 Az egészen megérik a zamat . . .
 De hogy vele a tanítók
 Meg ne birkózzanak, —
 Elég lesz nekik IV. osztály:
 Mondhatjuk legalább:
 Komám! — háromszáz forint sok pénz!
 Te a tudományból annyit se hoztál!!
 Így a kecske is . . . káposzta is . . .
 Az a tanfelügyelő nagy hamis!

IV.

Fiam, míg az eszed ott lesz a hasadba
 Menj a képezdébe, — az a csapda;
 Ott megérezed a hazád melegét,
 Batyut a hátadra mielébb!
 A nadrágot jól — fel — köldökig . . .
 A hazát ugyis a lelkedre kötik . . .
 Négy osztályt immár elvégezel . . .
 Anyád „juss“-án; most vigyen a szél.
 Apád ha varratott egyszer egy nadrágot
 — Míg azt megkoplalta, — bocskorszijat rágott.

V.

Nézz ide világ négy sarka!
 Láttál-e ilyen satyrát!
 — Neveld a magyar népet!!
 Háromszáz forinton!!!
 És ezt paragrafussá írák!!!!
 Persius! Juvenalis! Horatius! Kőlcsey! Esopus!
 Bármily alakban irt, élő s nem élő satyricus!
 Termett-e valahol — égre földre nézvé —
 Mint Magyarhonban, e tanügyi intézvény!!!
 — Ilyen satyra!
 Oh ira, Dei ira!

Amen.

Pattantyuk.

A kormányparti sajtó, de különösen a Pesti Napló
 gyakorta megemlékezik most „Ludas Matyi“-ról, termé-
 szetesen oly piszkos és szemtelen modorban, hogy azt kell
 hinnünk: miszerint levelezői, mielőtt tudósításaikat meg-
 írják, előbb mindig jóllaknak m a s z l a g g a l.

A Pest-lipótvárosi ellenzék egy töredéke Hugó Ká-
 rolyt a „báró és bankár“ szerzőjét akarja felléptetni
 képviselőjelöltnek.

No már ily eszelős ellenzéki választókat Hugó nem a
 Lipótvárosban, hanem a Lipótmezőn képviselhet
 legméltóbban.

Arany trombita.

a mezőturi választókerületből, hol Csávolszky Lajos a
 képviselőjelölt.

Három rózsa, mind a három egy ágon . . .
 Három város, mind a három egy párton;
 Tur, Szent-Miklós, Déva-Ványa,
 A baloldal erős vára mindhárom.

Nincs itt jobb párt, nem is volt még . . . hiába!
 Nem veszi a rozst ez a föld magába;
 Tiszta buza terem itten,
 Ugy alkotta meg az Isten csudája.

Mily gyalázat volna az ránk, mily szégyen!?
 Ha még mi is elpártolnánk — s most épen! . . .
 Ne félj hazánk hívek vagyunk . . .
 Győzni fogunk . . . az Isten úgy segítjen.

Ha polgár vagy — akár József Jakár Pál —
 Ne tedd magad előbbre a hazánál!
 Ha ez a te szülőfölded,
 Hirét nevét meg ne öljed . . . odább állj!

Függetlenség nélkül nincsen szabadság!
 Szabad is lesz, boldog is lesz az ország!
 Ez a balpárt reménysége,
 Ettől ragyog már előre az orcánk. *)

A bivaly banderium.

Szenicei Ödönke mameluk képviselő jelölt
 elment választó kerületének községeit megláto-
 gatni. D. Szentgyörgyről visszatértében, midőn
 épen a paksi országuttra kibukkant, az utfélen egy
 csapat bivaly legelvén, megijedtek, s az ország-
 uttra futván, egészen be Paksig mindennütt Szeni-
 czei kocsija előtt szaladtak.

Látván a diszes banderiumot s az ez után ko-
 csikázó képviselő jelöltet egy paksi polgár, átszól
 a szomszédjához:

„Ugyan mért szaladnak Szeniczei elől úgy a
 bivalyok szomszéd?“

— Azért — felel vissza a szomszéd — mert
 tudják, hogy Szeniczei mellett most nagyban foly
 a korteskedés s a bivalyok attól félnek, hogy meg-
 eszik őket.

*) S ettől remeg már előre az osztrák.

Országos ellenzéki kortesdal.

Kossuth Lajos azt üzenté:
Itt az idő magyar, tette!
Üzenetét megtogadom,
Magyar vagyok megmutatom.
Éljen a haza!

Minden igaz magyar szive
Kossuth Lajos igaz hive —
Nem tagadom: hive vagyok,
Hive vagyok, az maradok,
Éljen a haza!

Kossuth Lajos édes apánk
Szeretettel gondol reánk;
Dicső szavát a ki hallja:
Ha félholt is álljon talpra.
Éljen a haza!

Gyere pajtás! fogjunk kezét
Legyen egy az igyekezet;
Egy életünk, egy halálunk,
Kossuth mellől el nem állunk.
Éljen a haza!

Tavaszi után megjön a nyár.
Megjön az is, kit szívünk vár.
Boldogítja az országot,
Meghozza a szabadságot.
Éljen a haza!

Életünk bár ügyes bajos,
Reménységünk Kossuth Lajos,
Az igazat hangoztassák,
Kossuth Lajos: — a szabadság,
Éljen a haza!

Egy szó mint száz megvirad még.
Minden úgy lesz a mint volt rég; —
Ha fölállunk s összetartunk:
A pokol se győzhet rajtunk.
Éljen a haza!

A nagy verseny,

melyet a tömérdek, ujonnan alakult bank és magán váltó-üzlet a sorsjegyrészlet-üzlet terén kifejt, felkelté bennem a vágyat egy oly módozat feltalálására, mely által a t. közönség azon osztálya, mely a sorsjegyeket részletfizetés útján szerezi be, semmi esetre se veszítsen, de sőt a befizetett pénz után a törvényes kamatot huzza, és eredeti sorsjegyek beszerzése által szerencsésjét, még külön is megkísérelhesse.

Epen nem volt könnyű feladat ezen módozat feltalálása, miután tudvalevőleg a kis lutriban való játék — melyben pedig a nyereménychancek sokkal csekélyebbek mint a nagy sorsjegy-lotteriában — bármily jó és óvatos módszer mellett is mindig pénzáldozattal jár.

De nekem hosszas és beható tanulmányozás után sikerült a t. közönséget, két a legjobbak közé tartozó sorsjegynek ügyes összeállítása s az ezekre nézve elvállalt jótállás által nemcsak minden veszélytől megóvni, hanem befizetett pénzt kétszeresen kamatoztatni és annak még évenként 8 legnagyobb huzásbani részvételt kieszközölni.

Kapható ugyanis nálam 30 havi 10 frtos részletben egy **5% 100 forintos 1860-iki államsorsjegy**, évenként két huzással (február 1-én és augusztus 1-én) **300,000, 60,000 frt stb.** főnyereménnyel és egy **3% 400 frankos állambiztosítékkal ellátott török vasúti sorsjegy**, évenként 6 huzással (június, augusztus, október, december, február és április hóban); főnyeremény **600,000, 300,000** frank aranyban.

Már most a vevő e két sorsjegyre 300 frtot fizet le. Részemről azonban kötelezem magamat azon esetre, ha az 1860-ki sorsjegy a befizetés tartama alatt, sorozathuzáson kihuzatnék, a részletével tulajdonosának, ha ez az illető részletlevelet egy hónappal a sorozathuzás után nekem visszaadja, egy 100 frtos 1860-ki sorsjegyet és egy török sorsjegyet ingyen kézbesíteni, s neki még külön a befizetett összeget 6%-os kamatjával együtt visszatéríteni; sőt még ennél is tovább menve, kötelezem magamat azon esetre, ha az 1860-ki sorsjegy a befizetés tartama alatt sem huzatnék ki, azt 10 év leforgása alatt 300 frttal visszavásárolni, feltéve, hogy ez idő alatt sorozata kihuzatott s az nekem két hónappal az illető számhuzás előtt kézbesítettett.

A befizetett részleteket pedig az első részleten kezdve 6%-al kamatoztatom, s ezen kamatot az eredeti sorsjegyek kiadásakor készpénzben kifizetem. Azonkívül az 1860-ki sorsjegy 5%-ot bankjegyekben, a török sorsjegy pedig 12 francot aranyban kamatoz, a mi már magában több mint 10%-os jövedelem.

A kamatszelvevények, valamint a jótállási jegy a részletlevelekre vannak erősítve.

Megkötött üzletek semmi esetben sem bonthatók fel.

Huzási sorozatok ingyen küldetnek meg.

Utánvételi megrendeléseknél kötgjeyenkint legkevesebb 5 frt o. ért. előre beküldendő.

FISCHER M. L.

váltóháza a „Fortunához“ Pesten, hatvani-utca 16. sz.